

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžik/1/2020
Identifikačné číslo spisu: 2015200909
Dátum vydania rozhodnutia: 30.06.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:2015200909.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členiek senátu JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Violy Takáčovej, PhD. v právnej veci žalobcu X. C. T., bytom D. X, D., zastúpeného advokátom JUDr. Igorom Horanským, Staničná 1, Piešťany, proti žalovanému: Obec Pata, Hlohovecká 103, Pata, zastúpenému spoločnosťou VIA LEGE, s.r.o., so sídlom Věterná 1093, Pata, o preskúmanie fiktívneho rozhodnutia žalovaného, o kasačnej sťažnosti proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 20S/95/2018-181 zo dňa 16. januára 2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 20S/95/2018-181 zo dňa 16. januára 2019 z m e ň u j e tak, že fiktívne rozhodnutie žalovaného zo dňa 30.10.2015 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alšie konanie.

Žalobcovi voči žalovanému priznáva právo na náhradu trov konania pred krajským súdom a právo na náhradu trov kasačného konania v celom rozsahu.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred krajským súdom

1. Krajský súd v Trnave rozsudkom č. k. 20S/95/2018-181 zo dňa 16. januára 2019 podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti fiktívneho rozhodnutia starostu obce Pata, ktorým v zmysle ust. § 19 ods. 3 zák.č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) bolo zamietnuté jeho odvolanie proti prvostupňovému rozhodnutiu žalovaného č. 980/2015 zo dňa 28.9.2015 o čiastočnom zastavení konania a čiastočnom odmietnutí poskytnutia informácie podľa zákona č. 211/2000 Z.z. O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že ich podľa ust. § 168 S.s.p. priznal v konaní úspešnému žalovanému, nakoľko nezistil dôvody pre záver o

nemožnosti spravodlivo ich náhradu od žalobcu požadovať.

2. Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím preskúmal v intenciách zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií), citujúc právnu úpravu ustanovenú v § 3 ods. 1, § 18 ods. 1, 2, 3, 4, § 19 ods. 1, 2, 3, podľa právnej úpravy ustanovenej v prvej hlave tretej časti Správneho súdneho poriadku, a dospel k záveru o nedôvodnosti žaloby.

3. Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalovaný v konaní poukazoval na právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorého obsahom práva na prijímanie informácií nie je právo dostávať informácie podľa predstáv sťažovateľa, ale toto právo je efektívne uplatňované iba vtedy, ak sú povinným osobám adresované žiadosti o informácie, ktoré sú tieto osoby povinné poskytnúť, s tým, že žalobca sa v tomto prípade domáhal poskytnutia informácií, ktoré mu už boli poskytnuté, a odtlačku pečiatky, ktorý mu v požadovanej forme nemôže byť poskytnutý. Podľa názoru krajského súdu bolo prvostupňové rozhodnutie obce správne a rovnako aj fiktívne rozhodnutie o odvolaní, ktoré je zo zákona zamietavým rozhodnutím. Poukazoval na to, že podaniami žalobcu sa musel opakovane zaoberať súd, ako aj obec, ktorá musela na vybavovanie jeho žiadostí vyčleniť pracovníka nad rámec jeho pracovných úloh a aj ho zaplatiť, a vznikli jej aj náklady na právne zastúpenie, pričom žalobcom požadované informácie sa týkali územného plánu schváleného už pred piatimi rokmi. Za sporné doposiaľ považuje aj to, či žalobca za fiktívne rozhodnutie odvolacieho orgánu označuje stanovisko starostu zo dňa 28.10.2015 alebo iné.

4. Krajský súd v súlade so žalovaným konštatoval, že obsah žaloby vzbudzuje určité pochybnosti o tom, čo žalobca považoval za fiktívne druhostupňové rozhodnutie, keď toto označil dátumom 28.10.2015 (nie v petite žaloby) totožným s dátumom vydania písomného stanoviska starostu obce k odvolaniu žalobcu proti rozhodnutiu obce zo dňa 28.09.2015. V tejto súvislosti však krajský súd poukázal na svoje predchádzajúce rozhodnutie vo veci zo dňa 22.06.2017 v ktorom uviedol, že žalobca za predmet súdneho prieskumu neurčil písomnosť zo dňa 28.10.2015, ktorú obdržal ako odpoveď na podané odvolanie, ale tzv. fiktívne rozhodnutie o jeho odvolaní, v zmysle § 19 ods. 3 druhá veta zák. č. 211/2000 Z.z. vyplývajúce zo skutočnosti, že žalovaný o jeho odvolaní v zákonom stanovenej lehote 15 dní nerozhodol. V takomto prípade ale nejde o fiktívne rozhodnutie zo dňa 28.10.2015, nakoľko podľa uvádzanej právnej úpravy bol posledným dňom na rozhodnutie o odvolaní žalobcu deň 30.10.2015 a v rozpore s právnym názorom žalobcu dňom jeho doručenia nie je deň 29.10.2015, ale považuje sa za druhý deň po uplynutí lehoty na vydanie rozhodnutia odvolacieho orgánu.

5. Ďalej krajský súd uviedol, že podľa obsahu spisového materiálu žalobca žiadosť zo dňa 21.09.2015 o poskytnutie listov obce Pata adresovaných mu v minulosti v súvislosti so zaslaním kópie listu X.. J. Z. zo dňa 09.09.2012 a listu X.. Š. T. zo dňa 06.09.2012 (a odtlačku prezentačnej pečiatky obce na označovanie dátumu doručenia podaní adresovaných a doručených obci Pata) podal ako žiadosť dopĺňujúcu k jeho odvolaniu proti fiktívnemu rozhodnutiu obce Pata o jeho žiadosti o poskytnutie informácií zo dňa 13.08.2015, ktorej bolo iba čiastočne vyhovené tým, že mu s listom obce zo dňa 31.08.2015 bola doručená kópia listu X.. J. Z. zo dňa 09.09.2012 a listu X.. Š. T. zo dňa 06.09.2012 (rozhodnutia obce Pata v tejto veci boli predmetom konania tunajšieho súdu 20S/107/2015, v ktorom súd uznesením zo dňa 21.06.2017 žalobu ako šikanóznou podľa § 28 SSP odmietol). Podľa obsahu žiadosti žalobcu zo dňa 21.09.2015 je dôvodom jeho požiadavky na poskytnutie informácií nepravdivosť obsahu listu obce Pata zo dňa 31.08.2015, v ktorom bolo konštatované, že mu požadované listy X.. J.. Z. a X.. Š.. T. boli už aj v minulosti zaslané. Žalobca predpokladal, že tieto nepravdivé tvrdenia (o tom, že žalobcovi doručované listy mu boli už aj v minulosti zaslané) niekto podsunul starostom obce s cieľom poškodiť oprávnené záujmy a dobré meno žalobcu. Žalobca nepopieral, a vyplýva to aj z obsahu jeho žaloby vo veci tunajšieho súdu 20S/107/2015, že predchádzajúcou žiadosťou požadované informácie mu v rozsahu listov X.. J.. Z. a X.. Š.. T. poskytnuté boli, na základe údajov pri tom zistených sa však domáhal poskytnutia sprievodných listov zasielaných mu obcou Pata už pri predchádzajúcom poskytnutí listov, o ktorých sám tvrdil, že neexistujú, nakoľko obec mu požadované

dokumenty poskytla iba jedenkrát (so sprievodným listom z 31.02.2015), nie dvakrát, a ktorých existenciu na strane druhej obec nikdy netvrdila (tvrdila iba zaslanie listov X.. Z. a X.. T., nie so sprievodným listom - listami). Nakoľko takéto sprievodné listy (list) neobsahuje ani spisový materiál žalovaného správneho orgánu, v tejto otázke sa krajský súd priklonil k tvrdeniu žalobcu, že ide o dokumenty neexistujúce, ktorá skutočnosť bez ďalšieho odôvodňuje negatívne rozhodnutie o žiadosti žalobcu o sprístupnenie informácie (poskytnutie dokladu), pričom takýto charakter má aj rozhodnutie o zastavení konania podľa § 30 ods. 1 písm. i) Správneho poriadku, ktoré správny orgán prvého stupňa prijal zrejme v domnení, že požiadavkou žalobcu je opätovné poskytnutie listov X.. Z. a X.. T.. Takýto výklad žiadosti žalobcu, neobsahujúca údaj o tom, že požadované listy sú iba listami sprievodnými, nepochybne pripúšťa (formulácia požiadavky na poskytnutie kópií listov, ktorými mu boli zaslané kópie listov).

6. V súvislosti s požiadavkou žalobcu na poskytnutie odtlačku prezentačnej pečiatky obce Pata na označovanie dátumu doručenia podaní adresovaných a doručených obci Pata krajský súd uviedol, že vo svojom predchádzajúcom rozsudku vo veci zo dňa 22.06.2017 konštatoval, že tento (odtlačok) nie je nositeľom informácií sprístupňovaných podľa zákona č. 211/2000 Z. z. (sám žalobca informáciu z činnosti správneho úradu, ktorú by bolo možné takýmto spôsobom nadobudnúť, neidentifikoval) a že požiadavka samotná sa aj vzhľadom na určenie predmetnej pečiatky v systéme činnosti žalovaného a ním prezentovaný, a logický záujem ochrany pred zneužitím, javí absurdnou.

7. V ďalšom konaní krajský súd nezistil žiadne skutočnosti odôvodňujúce zmenu jeho právneho názoru v tomto smere, preto, odhliadnuc už od nedostatku dôvodov pre spochybnenie záveru prvostupňového správneho orgánu o nemožnosti poskytnutia požadovaného odtlačku v písomnej forme z dôvodu, že takýto odtlačok obec nemá k dispozícii (s poukazom na ustanovenie § 3 ods. 1 zák. č. 211/2000 Z. z.), rozhodnutie o odmietnutí poskytnutia informácie považoval za vecne správne.

8. Krajský súd ďalej poukázal na to, že nevydanie rozhodnutia o odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu obce zo dňa 28.09.2015 v zákonom stanovenej lehote malo podľa § 19 ods. 3 zákona o slobodnom prístupe k informáciám za následok vznik právnej fikcie o vydaní rozhodnutia, ktorým odvolací orgán odvolanie zamietol a odvolaním napadnuté rozhodnutie potvrdil, a ktoré logicky nemôže obsahovať náležitosti stanovené pre písomnú formu rozhodnutia. Vzhľadom na existenciu právnej úpravy je tzv. fiktívne rozhodnutie zákonnou formou rozhodnutia, obsahový nedostatok ktorého zákon všeobecne nespája s nezákonnosťou fiktívneho rozhodnutia. Skonštatoval, že v súdnej praxi je síce tento nedostatok posudzovaný z hľadiska preskúmateľnosti rozhodnutia negatívne, na strane druhej však bol rovnakým postupom prijatý právny názor, v zmysle ktorého opodstatnenie nemá zrušenie rozhodnutia iba preto, aby sa zopakovalo konanie a odstránili formálne vady, pokiaľ to nemôže prívodiť pre účastníka priaznivejšie rozhodnutie.

9. Krajský súd mal za to, že v danom prípade výnimočnosť situácie spočívajúca v zjavnej nedôvodnosti žiadosti žalobcu o sprístupnenie informácií (neexistujúceho dokumentu a odtlačku pečiatky v písomnej forme) a jej mätúcej formulácii, a z toho vyplývajúca nedôvodnosť predpokladu, že by zrušenie napadnutého rozhodnutia a vrátenie veci žalovanému na ďalšie konanie s požiadavkou na vydanie rozhodnutia v písomnej forme s náležitosťami podľa § 47 Správneho poriadku mohlo pre žalobcu prívodiť priaznivejšie rozhodnutie, odôvodňuje odchýlenie sa od prevažujúceho právneho názoru, podľa ktorého je fiktívne rozhodnutie rozhodnutím nepreskúmateľným a preto vždy naplňajúcim predpoklady pre jeho zrušenie.

10. Rozhodnutie starostu obce Pata podľa § 19 ods. 3 zák. č. 211/2000 Z.z. zamietajúce odvolanie žalobcu a potvrdzujúce rozhodnutie obce Pata zo dňa 28.09.2015 je vecne správnym, právo žalobcu na prístup k informáciám ním z dôvodu nedostatku práva v tomto konkrétnom prípade nebolo porušené, a preto nie je ani dôvod poskytnúť mu ochranu vo forme uplatnenej touto žalobou.

11. Krajský súd preto žalobu podľa § 190 S.s.p. ako nedôvodnú zamietol.

II.

Kasačná sťažnosť žalobcu

12. Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť. V dôvodoch kasačnej sťažnosti namietal, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p. Krajský súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu podľa § 440 ods. 1 písm. h/ S.s.p. a krajský súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 440 ods. 1 písm. f/ S.s.p. Navrhoval, aby najvyšší súd rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 20S/95/2018-181 zo dňa 16. januára 201 zmenil tak, že zruší druhostupňové fiktívne rozhodnutie obce Pata spolu s prvostupňovým rozhodnutím obce Pata z 28.9.2015 a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie, alebo napadnutý rozsudok krajského súdu zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie. Zároveň si žalobca uplatnil náhradu trov konania.

13. Žalobca vo svojej kasačnej sťažnosti uviedol, že krajský súd svoj procesný postup a svoj zamietavý rozsudok založil, v rozpore s konštantnou judikatúrou kasačného súdu, predovšetkým na akčnom submisívnom prevzatí tvrdení žalovanej obce a zároveň na arbitrárnom aktivistickom obhajovaní a domýšľaní dodatočných dôvodov súdom o údajnej obsahovej, vecnej aj formálno-právnej správnosti a údajnej zákonnosti nezákonného fiktívneho druhostupňového rozhodnutia žalovanej a aj prvostupňového rozhodnutia žalovanej. (najmä bod 19, 20, 21, 23, 24, 27 rozsudku). Žalobca zastáva názor, že žalovaný nepochybne má veľa doručených písomností s otláčkom jej podacej prezenčnej pečiatky obce Pata zároveň považoval za potrebné zdôrazniť, že prípadné odmietnutie žiadosti o poskytnutie listiny s otláčkom podacej prezenčnej pečiatky obce Pata nemôže byť odôvodnené arbitrárne, pretože na odmietnutie takejto žiadosti neexistuje žiadny zákonný dôvod podľa ust. § 8 až 11 zákona o slobodnom prístupe k informáciám. Vo veci žalobcovej požiadavky poskytnúť poštou dosiaľ neposkytnuté informácie vymedzené časťou II bodmi 1 a 2 jeho podania z 21.9.2015 nevyužila obec Pata ani postup podľa § 14 ods. 3 zákona, čo potvrdzuje, že žiadosť mala všetky náležitosti predpísané ust. § 14 ods. 2 zákona.

14. Ďalej žalobca poukazoval na to, že krajský súd nerešpektoval pri svojom konaní a rozhodovaní zákon o slobodnom prístupe k informáciám, správny poriadok a správny súdny poriadok, ale ani konštantnú judikatúru kasačného súdu a Ústavného súdu SR. Poukázal najmä na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2SŽi/18,19/2013, 4SŽ/4/2004, 5SŽi/20/2012, 5SŽi/5/2011, 6SŽo/53/2015.a ďalšie.

15. Taktiež poukázal na to, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu, ale len preskúmať zákonnosť ich rozhodnutí. Treba vziať do úvahy, že správny súd nie je súd skutkovým, ale súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy. Správny súd nie je správnom inštanciou a nerozhoduje vo veci samej. Osobitne považoval za potrebné poukázať na judikatúru najvyššieho súdu, podľa ktorej účelom zavedenia inštitútu fiktívneho rozhodnutia nebolo legalizovať nečinnosť povinných osôb pri rozhodovaní o žiadostiach podľa zákona o slobodnom prístupe k informáciám, ale jeho účelom bolo práve naopak poskytnúť ochranu tomu, kto sa obrátil na povinnú osobu so žiadosťou o sprístupnenie informácie. Fiktívne rozhodnutie už svojou povahou je vždy nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a jeho vydaním je porušený zákon o slobode informácií, pričom fiktívne rozhodnutie je nutné zrušiť z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti. V tejto súvislosti dal do pozornosti rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 6SŽi/1/2010, 6SŽo/53/2015, 3SŽi/3/2011 a ďalšie.

16. Žalobca ďalej v kasačnej sťažnosti vytýkal krajskému súdu, že nesprávne procesne postupoval, keď neoznámil žalobcovi ani právnenému zástupcovi žalobcu, že neakceptuje žiadosť žalobcu o odročenie pojednávania kvôli kolízií pojednávani právneho zástupcu žalobcu. Mal za to, že ust. § 25 S.s.p. v spojení s ust. § 183 ods. 4 prvá veta Civilného sporového poriadku jasne ukladajú súdu uplatniť procesný postup.

III.

Vyjadrenie žalovaného ku kasačnej sťažnosti žalobcu

17. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti žalobcu vyjadril v písomnom podaní zo dňa 24.7.2019, pričom sa nestotožnil s dôvodmi, ktorými žalobca namietal nezákonnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu. Navrhoval, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť žalobcu odmietol alebo ako nedôvodnú zamietol a priznal žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 100%.

18. V dôvodoch svojho vyjadrenia žalovaný vo vzťahu k námietke žalobcu týkajúcej sa porušenia jeho procesných práv upriamil pozornosť na ust. § 183 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len C.s.p.) ako i na ust. § 183 ods. 4 C.s.p., podľa ktorého súd upovedomuje stranu len o tom, či ňou uplatnený dôvod je dôležitý. Neupovedomuje ju však o tom, ako posúdil otázku splnenia druhej podmienky pre odročenie (nemožnosť dať sa zastupovať). Zároveň advokátovi žalobcu bolo zrejmé, že kolízia pojednávania, ktorou ospravedlňoval svoju neúčast', nie je dôležitým dôvodom pre odročenie pojednávania. Uviedol, že súd nemal podľa jeho názoru povinnosť upovedomiť ho o tom, že nesplnil druhú podmienku pre odročenie pojednávania, ktorej nespĺnenie muselo byť zrejmé z ust. § 183 ods. 2 C.s.p. Žalovaný navyše namietal, že nemožno ust. § 183 C.s.p. aplikovať na pojednávanie v správnom súdnictve, keďže dôvody odročenia pojednávania sú upravené úpravou lex specialis v ust. § 114 a § 115 S.s.p. a teda nemožno aplikovať ust. § 183 C.s.p. ako lex generalis. Taktiež uviedol, že žalobca bol v predvolaní na pojednávanie upovedomený o obsahu ust. § 114 a 115 S.s.p., a teda mal si byť vedomý, že keďže bol riadne predvolaný na pojednávanie a nedostavil sa naň, mohol súd vec prejednať a rozhodnúť aj v jeho neprítomnosti; a konanie nesmel súd prerušiť. Žalovaný mal za to, že v žiadnom prípade nedošlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces, keďže žalobca mal možnosť uplatniť a aj uplatniť všetky skutkové a právne argumenty v prvostupňovom konaní, súd mohol rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania, jeho účasť na pojednávaní nemohla rozhodnutie vo veci ovplyvniť a jeho neúčast' na pojednávaní bola spôsobená výlučne dôvodmi na jeho strane.

19. Vo vzťahu k žalobcom namietanému odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe, podľa názoru žalovaného, žalobca neuviedol v čom konkrétne videl odklon od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, čo považuje za ustálenú rozhodovaciu prax a prečo a v čom podľa neho nebola táto prax dodržaná a zohľadnená súdom v rozsudku. Žalobca za odklon označil to, že krajský súd nezrušil druhostupňové fiktívne rozhodnutie žalovanej, ktoré žalobca nepodložene a bezdôvodne považuje za nepreskúmateľné. Mal za to, že krajský súd riadne odôvodnil, prečo takto učínil a to logicky a právne správne. Žalovaný uviedol, že fiktívne rozhodnutie v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe je nezákonne vtedy, ak je arbitrárne, resp. nepreskúmateľné t.j. vtedy, ak jeho adresátovi a ani tretím subjektom nie sú známe dôvody pre jeho vydanie. V danom prípade nebola podľa žalovaného táto podmienka splnená. Druhostupňové fiktívne rozhodnutie žalovanej totiž v zmysle ust. § 19 ods. 3 zákona je potvrdzujúcim rozhodnutím vo vzťahu k príslušnému prvostupňovému rozhodnutiu v danej veci, ktoré bolo riadne odôvodnené a malo všetky náležitosti rozhodnutia v zmysle zákona o slobode informácií a správneho poriadku. Keďže dôvody pre vydanie prvostupňového aj druhostupňového rozhodnutia boli a sú žalobcovi aj každej s nimi oboznámenej osobe zrejmé, nemôže ísť a nejde o rozhodnutie arbitrárne - nepreskúmateľné. V danej situácii nie je podľa názoru žalovaného naplnený dôvod pre nezákonnosť a zrušenie fiktívneho rozhodnutia.

20. Žalovaný sa nestotožnil ani s námietkou žalobcu ohľadne nesprávneho právneho posúdenia veci krajským súdom. Námietky žalobcu považoval za nedôvodné, neopodstatnené, vychádzajúce z dogmatického prepriato formalistického chápania a výkladu práva úplne opomínajúceho účel právnej normy, zmysel právneho poriadku a logiku aj podstatu posudzovanej veci. Žalovaný poukázal na to, že primárnym a základným účelom súdnictva a každého súdu je a má byť aplikácia právnej normy vedúca k zákonnému a spravodlivému usporiadaniu posudzovaného právneho vzťahu. Rušiť po vecnej stránke správne rozhodnutie žalovanej, ktoré bolo vydané v konaní bez porušenia príslušných procesných

noriem len preto, že sú tu ešte ďalšie zákonne dôvody potvrdzujúce jeho zákonnosť a správnosť, je v právnom štáte so záujmom na hospodárnom súdnom aj správnom konaní a efektívnom využívaní verejných zdrojov, neprípustné. Fakt, že krajský súd doplní ďalší argument správnosti a zákonnosti žalobou napadnutého správneho rozhodnutia, nemôže predstavovať dôvod na zrušenie, či zmenu rozhodnutia krajského súdu, ktorým žalobu zamietol.

21. Žalovaný záverom svojho vyjadrenia poukázal na to, že žalobca si bol vedomý, že podaním žaloby, resp. opakovaných žalôb v zásade v tej istej veci proti žalovanej, ktorým žalobám je žalovaná nútená sa brániť, vznikajú žalovanej škody, a to ako finančné/materiálne, tak aj problémy personálne. Vzhľadom na povahu veci je zrejmé, že žalobcovi nejde o získanie informácie, ale môže mu ísť jedine o poškodenie žalovanej.

IV.

Konanie pred kasačným súdom

22. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 11 písm. g) v spojení s § 438 ods. 2 S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok správneho súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo (§ 453 ods. 2 S.s.p.), v rozsahu námietok žalobcu uvedených v kasačnej sťažnosti, kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 452 ods. 1 v spojení s ust. § 137 ods. 4 S.s.p.) a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalobcu je dôvodná.

23. Predmetom prieskumného konania na kasačnom súde bol rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 20S/95/2018-181 zo dňa 16. januára 2019, ktorým krajský súd podľa § 190 S.s.p. zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti fiktívneho rozhodnutia žalovaného, zo dňa 30.10.2015, žiadajúc jeho zrušenie a vrátenie veci na ďalšie konanie.

24. Uvedenému rozhodnutiu krajského súdu predchádzalo rozhodnutie Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/174/2015-72 zo dňa 22. júna 2017, ktorým krajský súd žalobu žalobcu poukazom na ust. § 28 S.s.p. odmietol. Prejednávaná vec bola predmetom kasačného konania na Najvyššom súde Slovenskej republiky vedeného pod sp. zn. 7Sžik/3/2017, kde najvyšší súd uznesením č. k. 7Sžik/3/2017-146 zo dňa 31. júla 2018 uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/174/2015-72 zo dňa 22. júna 2017 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

25. Predmetom preskúmacieho súdneho konania v danej veci bolo fiktívne rozhodnutie žalovaného podľa ust. § 19 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z. z., ktorým sa predpokladá, že vydal rozhodnutie, ktorým odvolanie zamietol a napadnuté rozhodnutie potvrdil. Prvostupňový správny orgán rozhodnutím č. 980/2015 zo dňa 28.9.2015 zastavil konanie v časti bodu 1. Žiadosti podľa ust. § 30 ods. 1 písm. i) správneho poriadku a odmietol poskytnúť informáciu na základe bodu 2. Žiadosti formou požadovanou Žiadateľom podľa ust. § 3 ods. 1 zákona o slobode informácií.

26. Kasačný súd predovšetkým upriamuje pozornosť na to, že správne súdnictvo v Slovenskej republike vychádza z materiálneho chápania právneho štátu v zmysle čl. 1 ods. 1 ústavy vyžadujúceho, aby verejná správa bola pod kontrolou súdnej moci. Je založené jednak na kontrole verejnej správy, či táto (ne)prekračuje jej zverenú právomoc a jednak poskytuje ochranu subjektívnym právam osôb, do ktorých bolo zasiahnuté alebo zasahované v rozpore so zákonom. Hlavnou úlohou správneho súdnictva je teda ochrana subjektívnych práv a jeho cieľom ochrana práv fyzických a právnických osôb a ich

prostredníctvom následne aj ochrana zákonnosti. Správne súdnictvo je neoddeliteľným atribútom právneho štátu zaručujúcim každej osobe, či už ide o fyzickú alebo právnickú osobu, ochranu práv pred činnosťou orgánov verejnej správy. Dodržiavanie zákonnosti v oblasti výkonnej moci a dôsledná ochrana jednotlivca je jednou z najdôležitejších črt právneho štátu, ktorého koncepcia práva stojí aj na dodržiavaní práva štátnymi orgánmi. Správny súd v správnom súdnictve poskytuje ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom (§ 2 ods. 1 S.s.p.). Konanie pred správnym súdom je jednou zo záruk ochrany základných ľudských práv a slobôd a ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov administratívneho konania (§ 5 ods. 2 S.s.p.). Na rozhodnutie správneho súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo v čase vydania opatrenia orgánu verejnej správy (§ 135 ods. 1 S.s.p.). Správnou žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy (§ 177 ods. 1 S.s.p.).

27. Kasačný súd dáva tiež do pozornosti, že správny súd nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa tretej časti prvej hlavy Správneho súdneho poriadku (§§ 177 a nasl. S.s.p.) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. Správny súd v konaní súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy teda preskúmava, či orgán štátnej správy konal a rozhodol v súlade so zákonom, či v správnom konaní postupoval v súčinnosti s účastníkom konania, či sa vysporiadal s jeho námietkami a či na základe skutkových zistení a na základe logického a rozumného uváženia ustálil správne svoj právny záver.

28. Vychádzajúc z uvedeného kasačný súd zistil, že krajský súd v danej veci v procese súdneho prieskumu zákonnosti napadnutého fiktívneho rozhodnutia žalovaného správneho orgánu náležite nepostupoval v súlade s procesnými pravidlami zákonodarcom nastolenými v prvej hlave tretej časti Správneho súdneho poriadku, keď súdny prieskum zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, napadnutého žalobou, nevykonal v súlade s právnou úpravou zákona 211/2000 Z. z. v spojení s právnou úpravou správneho poriadku.

V.

Právne posúdenie kasačným súdom

29. Podľa čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

30. Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

31. Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

32. Základom interpretácie a aplikácie čl. 1 ods. 1 ústavy je zabezpečenie materiálneho a nie formálneho právneho štátu. Základnou premisou materiálneho právneho štátu sa prezentuje všeobecná záväznosť práva pre všetkých. To znamená, že štátne orgány, orgány územnej samosprávy, právnické osoby s právomocou rozhodovania o právach a povinnostiach, ako aj každý jednotlivec musí konať tak, ako

určuje právny poriadok. Z citovanej právnej úpravy ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Pozitivistický právny prístup k aplikácii zákonov je preto v činnosti štátnych orgánov modifikovaný ústavne konformným výkladom, ktorý v závislosti od ústavou chránených hodnôt pôsobí reštriktívne alebo extenzívne na dikciu zákonných pojmov. Obsah zákonnej právnej normy nemôže byť interpretovaný izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je podmienkou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Mocenské orgány štátu realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl. 7 Ústavy SR) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právnymi záväznými predpismi Európskeho spoločenstva, Európskej únie.

33. Najvyšší súd v danej súvislosti poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 22. októbra 2015sp. zn. II. ÚS 675/2014-40, z ktorého vyplýva, že „súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (porov. v tomto zmysle IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS, III. ÚS 32/07),... Povinnosť súdu v rámci riadneho procesného postupu (t. j. v zmysle procesnoprávných predpisov) zistiť správne a v dostatočnom rozsahu skutkový stav v ním rozhodovanej veci (bez ohľadu na jej prípadnú náročnosť) a s tým spojená povinnosť riadne odôvodniť svoje rozhodnutie, obe vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy, sú jedny zo základných znakov ústavne aprobovaného postupu súdu a ochranou účastníkov konania pred svojvôľou súdu.“ Judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky je rovnako ako pre súdy záväzná pre administratívne konania, v ktorých orgány verejnej správy konajú a rozhodujú o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb.

34. Podľa čl. 26 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky, orgány verejnej moci majú povinnosť primeraným spôsobom poskytovať informácie o svojej činnosti v štátnom jazyku. Podmienky a spôsob vykonania ustanoví zákon.

35. Podľa ust. § 1 zák. č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) účinného v čase vydania rozhodnutia, (ďalej len zákon 211/2000 Z. z.) tento zákon upravuje podmienky, postup a rozsah slobodného prístupu k informáciám.

36. Právo na informácie je zakotvené v čl. 26 ods. 5 Ústavy SR ako politické právo, v zmysle ktorého orgány verejnej moci majú povinnosť primeraným spôsobom poskytovať informácie o svojej činnosti v štátnom jazyku. Podmienky a spôsob poskytovania informácií ustanovujú zákony. Z tohto ustanovenia vyplýva ústavná povinnosť poskytovať informácie každému, avšak „je ratione personae obmedzená, lebo nezaväzuje každého, ale iba orgány verejnej moci v súvislosti s ich činnosťou.“...”všetky povinné osoby vyplývajúce z ustanovenia § 2 ods. 1, 2 a 3 zákona o slobode informácií majú v zásade ratione materiae plnú informačnú povinnosť v rozsahu svojej činnosti.“ (bližšie pozri Nález ÚS SR sp. zn. I. ÚS 236/06 zo dňa 28. júna 2007).

37. Pojem informácia nie je v zákone o slobodnom prístupe k informáciám definovaný, pričom však na účely zákona o slobodnom prístupe k informáciám by mal byť vykladaný v súlade s čl. 152 ods. 4 Ústavy SR tak, aby nebolo porušené ústavné právo na prístup k informáciám. Treba mať však na zreteli, že obsahom základného práva na informácie nie je právo dostávať informácie podľa predstáv a očakávaní sťažovateľa. (bližšie pozri II.ÚS 81/99). Okrem toho treba pojem informácia vykladať aj v súlade s účelom zákona o slobodnom prístupe k informáciám, ktorým je presadenie princípu publicity (otvorenosti) verejnej správy.

38. Podľa ust. § 14 ods. 1 zák. č. 211/2000 Z. z., žiadosť možno podať písomne, ústne, faxom, elektronickou poštou alebo iným technicky vykonateľným spôsobom.

39. Podľa ust. § 18 ods. 2 zákona 211/2000 Z. z., ak povinná osoba žiadosti nevyhoví hoci len sčasti, vydá o tom v zákonom stanovenej lehote písomné rozhodnutie. Rozhodnutie nevydá v prípade, ak žiadosť bola odložená (§ 14 ods. 3).

40. Podľa ust. § 19 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 211/2000 Z. z., proti rozhodnutiu povinnej osoby o odmietnutí požadovanej informácie možno podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia alebo márneho uplynutia lehoty na rozhodnutie o žiadosti podľa § 17. Odvolanie sa podáva povinnej osobe, ktorá rozhodnutie vydala alebo mala vydať.

O odvolaní proti rozhodnutiu povinnej osoby rozhoduje nadriadený povinnej osoby, ktorá vo veci rozhodla alebo mala rozhodnúť. Ak ide o rozhodnutie obecného úradu, o odvolaní rozhoduje starosta obce (primátor). Proti rozhodnutiu ústredného orgánu štátnej správy možno podať rozklad, o ktorom rozhoduje vedúci ústredného orgánu štátnej správy.

Odvolací orgán rozhodne o odvolaní do 15 dní od doručenia odvolania povinnou osobou. Ak odvolací orgán v tejto lehote nerozhodne, predpokladá sa, že vydal rozhodnutie, ktorým odvolanie zamietol a napadnuté rozhodnutie potvrdil; za deň doručenia tohto rozhodnutia sa považuje druhý deň po uplynutí lehoty na vydanie rozhodnutia.

Rozhodnutie o odmietnutí žiadosti možno preskúmať v súdnom konaní podľa osobitného zákona. 27)

41. Podľa ust. § 22 ods. 1 zák. č. 211/2000 Z. z., ak nie je v tomto zákone ustanovené inak, použijú sa na konanie podľa tohto zákona všeobecné predpisy o správnom konaní. 28)

42. Podľa ust. § 46 Správneho poriadku, rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

43. Podľa ust. § 47 ods. 1, 2, 3, 4 Správneho poriadku, rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní (rozklade). Odôvodnenie nie je potrebné, ak sa všetkým účastníkom konania vyhovuje v plnom rozsahu.

Výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia, než ustanovuje osobitný zákon.

V odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Poučenie o odvolaní (rozklade) obsahuje údaj, či je rozhodnutie konečné alebo či sa možno proti nemu odvolať (podať rozklad), v akej lehote, na ktorý orgán a kde možno odvolanie podať. Poučenie obsahuje aj údaj, či rozhodnutie možno preskúmať súdom.

44. Kasačný súd vychádzajúc zo skutkových podkladov vyplývajúcich z administratívneho spisu a z citovanej právnej úpravy zákona č. 211/2000 Z. z. v spojení s právnou úpravou správneho poriadku dospel k záveru, že žalovaný v správnom konaní o žiadosti žalobcu nepostupoval v súlade s procesnými predpismi upravujúcimi správne konanie v konaní o žiadosti o poskytnutie informácie podľa zákona o slobodnom prístupe k informáciám, keď po podaní odvolania žalobcom o ňom nerozhodol a nevydal druhostupňové rozhodnutie obsahujúce zákonné náležitosti (obsahové ako i formálne) a ostal nečinný. Namiesto toho nastúpila zákonom predpokladaná fikcia vydaného rozhodnutia podľa ust. § 19 ods. 3 druhá veta zák. č. 211/2000 Z. z.

45. Tak ako už bolo judikované možno opätovne zdôrazniť, že účelom zavedenia inštitútu fiktívneho rozhodnutia (§ 18 ods. 3 a § 19 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám) nebolo „legalizovať“ nečinnosť povinných osôb pri rozhodovaní o žiadostiach podľa tohto zákona, ale poskytnúť ochranu tomu, kto sa obrátil so žiadosťou na povinnú osobu o sprístupnenie informácií.

Fikcia rozhodnutia predstavuje reálnu neexistenciu rozhodnutia a je nástrojom proti nečinnosti povinnej osoby. Nečinnosť povinnej osoby a spoliehanie sa na vznik fiktívneho rozhodnutia je vždy porušením zákona zo strany povinnej osoby. Pokiaľ však bolo v konaní vydané rozhodnutie, „fiktívne rozhodnutie“ sa stáva bezpredmetným. V danom prípade, pokiaľ by druhostupňový správny orgán vydal rozhodnutie o odvolaní voči prvostupňovému rozhodnutiu fiktívne druhostupňové rozhodnutie by sa stalo bezpredmetným. Nemožno však opomínať skutočnosť, že konanie podľa zákona o slobodnom prístupe k informáciám je dvojinštančné, a preto nemožno vydanie vecného rozhodnutia (hoci prvostupňového) vo veci považovať za postačujúce. Správny orgán je totiž po podaní odvolania povinný riadne vykonať odvolacie konanie a rozhodnutie riadne v súlade s ust. § 47 a nasl. Správneho poriadku odôvodniť (nevykonanie odvolacieho konania a nevydanie rozhodnutia o odvolaní nemožno považovať za formálnu vadu). Fiktívne rozhodnutie, keďže neobsahuje predpísané náležitosti v zmysle ust. § 47 Správneho poriadku, je nepreskúmateľné a nezrozumiteľné pre nedostatok dôvodov.

46. Vzhľadom k uvedenému vyššie najvyšší súd vyhodnotil ako dôvodne námietky žalobcu vznesené v kasačnej sťažnosti, ktorými namietal, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil a odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu. (R 37/2003, 3Sž/3/2011, 6Sž/5/2012, 3Sž/8/2012, 7Sž/8/2013, 5Sž/1/2012, 5Sž/21/2013, 3Sž/16/2013).

47. Z uvedených dôvodov kasačný súd podľa § 462 ods. 2 S.s.p. rozhodnutie krajského súdu zmenil tak, že preskúmané fiktívne rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie v súlade s § 452 ods. 1 S.s.p. v spojení s § 191 ods. 1 písm. d/ S.s.p.

48. Úlohou žalovaného v ďalšom konaní bude opätovne posúdiť odvolanie žalobcu, v prípade nejasností vyzvať na odstránenie väd a vo veci rozhodnúť, ako aj náležite svoje rozhodnutie v súlade s ust. § 47 ods. 3 Správneho poriadku odôvodniť.

49. Kasačný súd priznal žalobcovi voči žalovanému náhradu trov konania pred správnym súdom, ako aj náhradu trov kasačného konania v celom rozsahu, vzhľadom na jeho úspech v konaní súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného v zmysle § 467 ods. 1, 2 S.s.p. v spojení s § 167 ods. 1 S.s.p. O výške náhrady trov konania rozhodne správny súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník podľa § 175 ods. 2 S.s.p.

50. Záverom kasačný súd dodáva, že neunikla jeho pozornosti námietka žalobcu, ktorou v kasačnej sťažnosti namietal, že krajský súd nesprávne procesne postupoval, keď neoznámil žalobcovi ani právnenému zástupcovi žalobcu, že neakceptuje žiadosť žalobcu o odročenie pojednávania kvôli kolízií pojednávania právneho zástupcu žalobcu. Kasačný súd uvedenú námietku žalobcu vyhodnotil ako nedôvodnú. Kolízia pojednávania zástupcu účastníka v tom istom termíne nie je bez ďalšieho akceptovateľným predpokladom uznania existencie dôležitého dôvodu na odročenie vytýčeného pojednávania v konaní súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy. Zákonodarca v právnej úprave § 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok - C.s.p. ustanovuje predmet zákona tak, že Civilný sporový poriadok upravuje postup súdu, strán sporu (ďalej len "strana") a osôb zúčastnených na konaní pri prejednávaní a rozhodovaní sporov. V právnej úprave § 1 písm. a/, b/ zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (S.s.p.) zákonodarca ustanovuje, že tento zákon upravuje a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve a v § 25 S.s.p. ustanovuje, že ak tento zákon neustanovuje inak, použijú sa na konanie pred správnym súdom primerane ustanovenia prvej a druhej časti Civilného sporového poriadku okrem ustanovení o intervencii. Ak niektorá otázka nie je riešená ani v Civilnom sporovom poriadku, správny súd postupuje primerane podľa základných princípov konania tak, aby sa naplnil účel správneho súdnictva. Vychádzajúc z uvedenej právnej úpravy, z účelu a cieľa zákonodarcom sledovaným v uvedených právnych predpisoch ustanovenia prvej a druhej časti Civilného sporového poriadku na konanie správneho súdu v procese súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy je možné použiť primerane len v prípade, ak niektorá otázka nie je riešená v Správnom súdnom poriadku. Otázku odročenia pojednávania zákonodarca v Správnom súdnom poriadku upravuje v právnej úprave

ustanovenej v § 115, v zmysle ktorej pojednávanie možno odročiť len z dôležitých dôvodov alebo z dôvodu uskutočnenia neverejnej porady a vyhotovenia výroku rozhodnutia správneho súdu. Správny súd môže odročiť pojednávanie aj vtedy, ak to účastníci konania zhodne navrhnú. Vzhľadom k uvedenému nebolo povinnosťou správneho súdu v konaní postupovať v zmysle § 25 S.s.p. v spojení s § 183 ods. C.s.p. V konaní súdneho prieskum zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy prítomnosť účastníka konania na pojednávaní správneho súdu nie je podmienkou prejednávania a rozhodnutia veci, preto pokiaľ krajský súd neoznámil žalobcovi ani jeho právnomu zástupcovi, že neakceptuje žiadosť o odročenie pojednávania, v konaní nepostupoval v rozpore so zákonom, a teda nerušil právo žalobcu na spravodlivý proces.

51. Toto rozhodnutie prijal kasačný súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.